

Det Anarkistiska Biblioteket

Frihet genom revolutionen

Selma Ahlgren

Selma Ahlgren
Frihet genom revolutionen
1919

Syndikalistens förlag Örebro

www.anarkistiskabiblioteket.se

1919

Innehåll

Frihetens begrepp.	3
Generalsträjken.	6
Revolutionen.	8
Frihet.	12

Frihetens begrepp.

Frihet! Äger icke själva ordet en härlig klang? Och har det icke alltid varit målet för människans innersta och djupaste längtan i alla tider?

Begreppet frihet är emellertid lika så litet som så många andra begrepp, något som kan slås fast en gång för alla, så att säga med matematisk säkerhet. Människans begrepp om frihet växlar med tiderna och platserna, med den grad av utveckling som samhället och den enskilda individen befinner sig på.

Från begynnelsen har människan varit underkastad omständigheternas tvång. Historien om utvecklingen, är historien om människans kamp mot omständigheternas allsmåttiga välde. Från den tiden då människan blott var en upprättgående apa - skogsmänniska - och hon låg i kamp med den omgivande naturen, vars hemlighetsfulla och mystiska krafter hon lika så litet som de andra djuren förstod, har hennes strävan gått ut på, att frigöra sig från detta välde.

Det var ett obehagligt tvång att uthärda klimatets växlingar, från hetta till köld, från brännande solsken till ösande regnväder eller snö.

Driften till att befria sig därifrån *tvång* dem till att arbeta, drev dem fram till uppfinningar och förbättringar. Då man sökte undgå det ena tvånget störde man emot ett annat. Bakom hela spelet stod alltid *nödvändigheten*.

Det har väl alltid varit så, att människan har haft sällskapliga drifter, hon har levat samman med sina likar i flockar eller hjordar.

Men nu är det ju så, att icke alla individer äro lika starka och har håller aldrig någonsin varit det. Några äro starkare och klokare än de andra och de starkare har alltid *tagit sig friheten* att regera de andra.

Friheten för de förstnämnda vilade just på tvånget för de sistnämnda, ja betingades därav.

En gång i besittning av *makten*, som de hade tagit med *våld*, måste naturligtvis deras strävan gå ut på, att söka behålla den och därför måste den understödjas med våld. Detta är roten och upprinnelsen till all lagstiftning.

Efterhand som samfundet tog fast form utvecklades också denna lagstiftning till att omfatta alla möjliga tänkbara områden, av vilka det viktigaste och betydelsefullaste var egendomsförhållandet.

I för längesedan svunna tider kunde en man gott taga ett stycke jord, bryta mark och inrätta sig där, men blott om han var stark nog att försvara den.

Det förstod också våra gamla förfäder, därför övade de sig i vapnens bruk och därför drogo de åstad på rövartåg till andra länder och stal främmande folks egendom och tog dem själva till fånga för att göra dem till slavar.

Makt blev rätt. Med makt voro de tagna och med makt blevo de satta till att arbeta. Slavar hade ingen rätt till att bära vapen. Hvarför? Därför att det kunde bli farligt för härskaren, för rövaren själv.

Det de således hade förvärvat sig skulle beskyddas.

Detta skedde bäst och säkrast genom lagstiftning och på denna en gång inslagna väg, har mänskligheten sedan fortsatt att vandra. Men denna vandring har icke fortgått i lugn och ro, utan under beständiga stridigheter och kamp. Slavarna har rivit och slitit i sina kedjor och de spekulativa hjärnorna ha gjort revolt mot tvånget.

Nu säges det ju visserligen att det egentliga, forntida slaveriet har upphört och att människan har personlig frihet. Men detta är, om något, en stor lögn! Vad frihet har den egendomslöse? Han har frihet att svälta, svälta ihjäl om han icke underordnar sig tvånget.

Tvånget har många former, det känna de bäst, som befinna sig nere på botten av det stora människohavet. De ha haft att bära det dubbla tvånget av naturens och överklassens, de besuttnas, välde.

I rastlös iver har människan kämpat mot naturens herravälde och det har lyckats i kampen att komma den in på livet - och att lära känna dess lagar. Därigenom förändrades människans ställning steg för steg, från att vara träl under till att i mycket bli härskare över naturen och därmed öppnades ett fält för vidsträckta möjligheter. Gränsålkarna ex. flyttas oavbrutet i våra dagar. Detta är den betydelsefullaste, den första och nödvändigaste betingelsen för att mänskligheten skall kunna nå fram till en högre grad av frihet och välstånd. Vi kunna till ex följa könsdriften utan att taga dess naturliga konsekvenser - om vi det vilja. Vi kunna bruka kraften i de stora vattenfallen genom att omsätta den i elektrisk energi och därefter leda den varthän vi vilja till olika ändamål. Man känner konsten att taga gödningsämnen ur luften. Vi äro i stånd till att meddela oss med varandra trådlöst på långa avstånd och vi ha lärt oss att flyga. Allt detta är frukter av mänsklighetens förenade ansträngningar - det är segrar över naturen varigenom människan mera och mera undandrager sig dess tvång och gör sig oberoende av dess välde. Den tekniska utvecklingen har mångdubblat produktionsförmågan, som befinner sig redan nu på ett så högt plan, att den är i stånd att tillförsäkra varje individ i de s. k. civiliserade länderna en tryggad existens och frihet. Att människor detta oakad framleva sitt liv i daglig osäkerhet och otrygghet för sin existens, beror alltså icke på naturens fientlighet eller karghet. Vi ha medel nog, att locka fram dess givmildhet. Orsaken till vår tids armod ligger helt och hållet på det sociala området, vars på våld och orättfärdighet byggda system sätter en del förslagna individer i stånd till, att häva

Men därmed reser sig åter det gamla spörsmålet *frihet* på nytt. Det är mycket viktigt, att vi gör oss detta så klart som möjligt. Det är ju tydligt att vi inte kan gå till kamp mot våra fiender och likväl hålla på principen »frihet för alla individer att utveckla alla sina anlag och krafter». På grund av *omständigheternas tvång* måste vi av all makt bekämpa våra motståndares anlag och krafter då de äro i en så hög grad farliga för oss. Vi kunna omöjligt erkänna deras frihet att undertrycka och bestjåla sin medmänniska om vi vilja bespara oss ifrån att själva bli bestulna och förtryckta. Här gäller detta antingen eller. Antingen förtryckas eller förtrycka dem som tagit till sin livsuppgift och utkomst att förtrycka.

Naturligtvis vill de privilegerande klasserna icke vika utan kamp. De ha vi sett. Och naturligtvis kan man i den närmaste tiden efter denna genomgripande förändring icke vänta att de skola uppträda lojalt och solidariskt, eller på det hela taget i överensstämmelse med mänskliga principer om rättfärdighet. Man kan ej vänta annat än rovgirighet hos rovdjur? Vad skulle vi i annat fall ha våra fångelser till om icke för att vi i vår ordning i dem skola förvara de farliga *rovdjuren* intill dess att vi ha gjort deras tänder och klor ofarliga för oss - för det nya mänskliga samhället, där rätten till att leva erkännes - med plikten till att arbeta som naturlig ekvivalent. Det är icke hämdkänslor som diktera detta, det är icke i minsta mån för att straffa dem för deras mångfaldiga förbrytelser mot proletariatet, mot mänskligheten; det är blott dikterat av den stränga och obönhörliga nödvändigheten som icke tillåter oss något val, utöver det, att beröva dem friheten att fritt gå omkring och åstadkomma olyckor. Någon annan rätt skall vi ej fråntaga dem. Vad som blir frihet för oss blir också frihet för dem. Och då en gång det nya samhället tagit fast form, kunna vi naturligtvis icke medgiva någon frihet åt antisocialistiska element att driva sitt spel. Ty ett är givet, man utrotar inte i loppet av några år rovdjursinstinkterna hos överklassen och deras lakejer. Här fordras en generations målmedvetet och hängivet arbete för att grundlägga en allmän och genomgripande uppfostran om våra sociala plikter. Denna uppfostran befrämjas emellertid bäst genom klasskampen, arbetarnas egen direkta aktion, genom vilken arbetarna så småningom skall lära sig inse vidden av sin sociala mission, ävensom att verklig samlevnad baserad på frihet och ömsesidig överenskommelse först kan bli verklighet sedan arbetarna fyllt sin historiska mission och genomfört den *sociala revolutionen*.

Tiden rå inne, *nu* eller *aldrig*. Världskriget är slut och röken från de ofantliga eldsvådorna ha börjat att skingras. Något av det gamla har sjunkit till botten i eld och blod och det kapitalistiska samhällsmaskineriet är skakat i sina grundvalar - men går inte vi till angrepp på hydran, som ju långt ifrån är död men förbereder sig till att slavbinda världsproletariatet så går det lägliga ögonblicket förlorat.

Rysslands och Tysklands folk kunna icke ensamma genomföra eller ens försvara revolutionen. Ingenting sker helt förgäves, världskriget har allaredan betalt det fruktansvärda pris som en världsrevolution kostar. Därför - fram till kamp för revolutionen, även om det skulle visa sig, att frukterna därav i första omgången icke skulle vara till våra förhoppningar så - låt oss icke vara barnsliga därför att vi inte strax når våra drömmars mål. Tänk på att Ryssland icke var något annat än ett omätligt konkursbo då bolschevikerna övertogo ledningen. Hur i all världen skulle man kunna få ordning och fast samarbete i samma ögonblick som man tager fast på en så ofantligt stor uppgift, som produktions omorganisation efter kommunistiska principer? Låt blott våra nergiska ryska kamrater få en smula tid. Alltid skall väl deras försök kunna skaffa arbetarna så mycken materiel valuta som det gamla samfundet med sin ruttenhet, sin aktieutdelning, kedjehandel och gulascheri på alla möjliga områden. De försigtiga rösterna säger: »Hjärnans arbetare, läkare, ingenjörer, kontorsmän och alla de som sysselsätts i statens administration äro borgerliga element och dessa vilja sabotera revolutionen, som återigen får till följd, att produktionen, framskapandet av de nödvändiga materiella livsbetingelserna för hela folket avstannar.» Ja naturligtvis, det är både möjligt och troligt att en stor del av dessa befolkningsslag vill försöka sig på sabotage - men alla gör det sannerligen icke, där finns alltid några mera framsynta som aktar sig för dumheter, det har man ju också sett i Ryssland. Och som man också till en början skulle nödgas att gå med på en kompromiss och medgiva bättre betingelser för mera värdefullt arbete, så är detta tusen gånger bättre än att gå med på millioninkomster till dessa parasiter som kallar sig aktieägare och andra av samma slags dagdrivare.

Frihet.

Blodröd gick solen ned för världsdramat. Morgonrodnaden i öster har bebådadt den nya dagen och klar och strålande skall solen lysa mänskligheten in i den nya tiden.

sig upp över och förtrycka massan, som, bevis på dess indifferens, böja sig för dem. Det är i kraft av detta ekonomiska system, som fabrikanten kan taga sig friheten att plundra arbetarna på en del av dess arbetsförtjänst. Friheten för de förstnämnda svarar till de senares tvång.

Frihetsbegreppet kan aldrig styvna till någonting absolut eller fullkomligt, det är och måste vara och kommer därför att bli relativt och rörligt.

Om vi vill vinna så sker det på bekostnad av något annat.

Ju mera utvecklat ett samfund blir, dess mera invecklat blir samfundsmaskineriet och dess mera beroende blir samfundsmedlemmarna av varandra. Samarbetet mellan individerna är långt mera produktivt och således fördelaktigare än den isolerade individens arbete. Men samarbete förutsätter alltid en viss uppoffring av personlig frihet. Omvänt blir friheten också minimal för den isolerade individen. Ty *nödvändigheten* att arbeta för att kunna existera kvarstår alltid som ett tvång.

Således: då man söker att undgå det ena tvånget stöter man alltid på det andra.

Emellertid är det just detta sakförhållande som kommer att spela en avgörande roll i framtidens klasskamp.

Det invecklade samhällsmaskineriet förutsätter, att arbetarna i de hundratal olikartade facken var för sig gör sin så kallade *plikt*. Underlåter några eller blott ett par av de viktigaste facken att göra detta så löper hela maskineriet risken att stanna och därmed att hämna sig förfärligt på samhället. Det är ett fruktansvärt vapen detta, som väl använt kommer att spela makten över på den sidan i samhället, där det är mest berättigat att den blir förlagd, nämligen hos den producerande klassen.

När det börjar bli klart för varje enskild individ inom arbetarklassen, eller åtminstone för flertalet, att man är bäst tjänt med och bäst *tillvaratager sina egna personliga intressen genom samvärkan och solidaritet* med alla de andra inom klassen, kommer konsolideringen av de spridda krafterna att ske hastigt och man kan sätta en samlad makt av avgörande betydelse upp mot de bestående lagarna och deras försvarare, beröra fabrikanterna, trusterna, finansierarna och hela den samlade penningmakten den frihet de tagit sig att allena leda produktionen och distributionen efter sina krassa intressen. Så länge man icke är stark nog får man lyda lagarna och respektera den så kallade »rätten». Är man tillräckligt stark så proklamerar man helt enkelt en *ny rätt*, baserad på de socialistiska principerna. Nu ha vi så ofta hört socialdemokraterna tala om att strida med »blanka vapen». Man talar om »humanitet och berättigade hänsyn och ärlighet». »Blanka vapen», det skulle väl vara de vapen som erkändes som

legitima av våra motståndare. Nu är förhållandet det, att ärlighet gent emot motståndaren innebär en blottelse och blottelser äro alltid en svaghet. Varje hänsynstagande är ett vapen som vi har givit från oss i motståndarens händer, som därefter blir vänt mot oss själva. Hänsyn duger alltså icke i kampen.

Hänsyn till motståndaren predestinerar till undergång.

Den frihet till handling som vi frånsäger oss själva, är en fördel för motståndaren och blir utnyttjad av denne.

Emellertid är det ingen lätt sak, att övertaga produktionen och fördelningen, det förutsätter en noggrann och ingående kännedom om det invecklade maskineri som ett modärnt samfund är, med dess hundratal olikartade verksamheter, icke blott av några få ledare bland arbetarmassan utan av det största möjliga antal individer i denna massa.

Sitter arbetarna i dag inne med denna samlade kollektiva kännedom om samhället, det vetande och de andliga och moraliska krafter som är så nödvändiga för att uppnå ett gott resultat vid övertagandet och organiserandet av det samhälleliga arbetet; således att man kan hålla det hela igång, att ingenting går sönder och man kan undgå en allmän stockning.

Ryssland kan i detta ögonblick giva oss svaret.

Ett år har gått, ett år så fullt av faror på alla håll, inom som utom landet. Med japanerna och de allierade i ryggen och med de tyska härmassorna framför sig, inneslutna av den omgivande fientliga världen där långskjutande kanoner spelat en ohygglig roll, ha de ryska revolutionärerna, trots högerkampanjer av alla slag, utfört ett stort och mäktigt nydaningsarbete, ett ypperligt mönster för all världens arbetare.

Generalsträjken.

All början är svår men har man blott begynn det rätta ändan så kan man alltid på experimenternas och erfarenheternas väg förbättra verket. Vi förbereder den stora *generalstrejken* - må vi vara klara över, att denna icke är identisk med revolutionen - den är blott *förspelet*, intet annat, den stora nedbrytningen och rasingen av de institutioner, som historiskt sett ha överlevat sig själva. Den *allmänna arbetsnedläggningen* skall blott vara *signalen* till det gamlas fall, signalen till beslagläggningen av *alla* samfundets värden, banker och pengar, fabriker och andra byggnader, jorden och de övriga produkterna. För att denna generalsträjk som skall utgöra början till övergången från det gamla till det nya samhället skall kunna lyckas förutsättes naturligtvis, att *soldaterna*, som

oss den förutseende intelligens den är i besittning av. Dess mål var långt före kriget att komma åt världsherradömet, makten över all världens arbetare, med hjälp av sitt organiserade pänningväsen. Att de icke ha varit ovärksamma under kriget, de få vi nu svart på vitt för behövs det mera bevis?

Det var billiare och på allt sätt förnuftigare att låta Europa ombesörja kriget och att förse de stridande med varor varigenom en väldig guldflod leddes över till Amerika och där befästade oligarkiens makt. Man kan måhända invända, att Amerika aldrig hade kommit att delta i kriget om icke Tyskland hade angripit Amerikas neutralitet genom att sänka dess fartyg. Men denna invändning svävar i luften. Amerika hade långt förut brutit neutraliteten genom sin vapen- och ammunitionstrafik till fördel för ententen. Genom de stora krigslånen har den amerikanska oligarkien övertaget, verket är fullfört för denna gång och *konsolidering* av de tre stora kapitalgrupperna håller på att införas inför våra ögon. Därmed följer ett slaveri vartill mänskligheten *aldrig* har skådat maken.

Får denna oligarki lov att fullfölja det mål som den är på så god väg att nå, så betyder det död och undergång icke blott för syndikalismen, utan för varje slag av arbetarrörelse. Det betyder det amerikanska systemets överförande på europeisk grund, med köpta parlament, köpta domstolar och svarta band av våldsmän som med vapen i hand slår ned sträjker och sådant. För övrigt vartill gagnar en partiell sträjk då bankkoalitionen kontrollerar all mänsklig verksamhet? Det skulle blott tjäna till, att utlevera våra bästa kamrater till hänsynslös förföljelse ända in i döden. Resultatet av kraftmätningen är, att den kapitalgrupp som icke vill böja sig för övermakten har blivit krossad - Japan kan aldrig komma att sätta sig upp emot den nya koalitionen som genom överenskommelse har bragt faran för flera världskrig ut ur världen. Då återstår blott den mäktigaste av alla kraftmätningar, den som nu stundar mellan kapital och arbete.

Med hjälp av det stridsdugliga maskineri som den organiserade pänningmakten är i besittning av skulle all världens arbetare betala de blodiga räntorna på rövarnes världskrig. I hundra år skulle världsproletariatet få hålla på med det och ändå aldrig bli kvitt statsskulden.

Vi se allaredan hur man börjar lägga planen om ett gemensamt uppträdande för att ordna arbetarförhållandena, det är nog ingen av dessa ledande män som tänker på att fråga arbetarna om deras mening.

Den enda väg som går ut från detta hotande elände har Ryssland visat oss. Skall världsproletariatet nu lägga armarna i kors och lugnt åse dess kamp mot de mörka makterna? Det är värt att betänka vad som nu står på spel.

och betalt med ett så oerhört blodigt pris, så får de kapitalistiska utsugarna fria händer att befästa sin ställning starkare än någonsin förr. Den, som har ögonen öppna och vet, att två gånger två är fyra, och i någon mån kan läsa framtidens historia mellan linjerna i våra dagliga tidningar, han förstår, att det står stora frågor på dagordningen. Det stod till exempel en liten notis i danska »Politiken» för den 13 november. Den såg ganska oskyldig ut. Det var blott ett meddelande från Amerika om, att man hade dryftat planer om att underlägga sig kontrollen över hela världens finanser. Detta meddelande utgör i själva verket ett officiellt erkännande av att det var *materiella fördelar* och inga dimmiga, humanitära idéer som drev Amerika att hjälpa de undertryckta folken, »genom att deltaga i kriget».

Då den enligt min uppfattning är mycket viktig skall jag tillåta mig att citera.

Notisen var rubricerad: *”Ett internationellt banksystem. Amerikanska planer på att kontrollera hela världens finanser”* och innehöll ett officiellt meddelande av vicedirektören för First National Bank i Chicago, som tidigare har varit chef för denna banks utländska avdelning, att en grupp ledande amerikanska bankmän tillsammans med auktoriteter på nationalekonomiens område, de sista månaderna har sysselsatt sig med en plan om, att organisera ett gigantiskt internationellt banksystem, som, när kriget är avslutat, skall kontrollera världens finanser efter liknande principer, som det amerikanska »Federal Reserve Bank»-systemet. Förenta staterna skulle representeras av »Federal Reserve Banks», Storbritannien av Bank of England och Frankrike av Banque de France. Vid samarbete med alla nationers huvudbanker skulle man uppnå kontroll över alla finansiella transaktioner av någon betydelse och den skadliga konkurrensen mellan de olika ländernas bankväsen skulle därvid undgås. Naturligtvis måste man i sinom tid utse ett internationellt centrum som säte för denna nya organisation, men så långt framskridna äro planerna dock icke ännu, att man har fattat beslut om vilken stad som kunde vara lämpligast.

»Kontrollen över hela världen.» Det är järnhälen! Kapitalismens yttersta led. Mäktigt storslagen och en given följd av utvecklingen. Detta betyder, att världskriget har utfört sitt verk - det verk varför det blev igångsatt. Det tyska kapitalets expansionskraft visade sig vara stark nog, att framträda som en konkurrent till de andra pänninggrupperna av vilka jag nämner Frankrike, England och Amerika först. Amerikas oligarki, för vilken president Wilson, den store mästaren i vältalighet blott har varit ett viljelöst redskap, har här visat

utgöra en del av det fattiga, utplundrade folket, äro tillräckligt förberedda så att de känna sin samhörighet med proletariatet och veta sin plats. De senaste dagarnas stora händelser, erfarenheterna från Ryssland och Tyskland, säger oss, att vi icke längre ha något att frukta av soldaterna; det har visat sig, att de stora *tankar* som mänsklighetens ädlaste beroer ha gått till kamp för, som de ha offrat liv, och frihet för, icke ha blivit fängslade eller dödade med dem, utan tvärtom ha levat vidare i de dolda djupen av det stora människohavet, där de blivit anammade av hjärnorna mer eller mindre medvetet. I årtal ha de legat latent, för att plötsligt flamma upp i det ögonblick, då återvägen befanns spärrad och ett stillastående var omöjligt. Detta är i korta drag stort sett uttryckt vad som har skett i Tyskland. Ty även om Tysklands folk - enligt reformistisk syn - vandrat den »rätta beprövade vägen» så visar revolutionen i Tyskland, att Tysklands folk på den »beprövade» vägen icke kunde eller ens hade förhoppning om att nå sin frihet, varför de icke blott voro hänvisade till utan även slog in på den revolutionära vägen och gjorde den revolution som kommer att bestämma graden av detta folks frihet intill dess de genom en ny resning vidgar den.

Men vad skall nu ske i de av revolutionen hittills oberörda länderna? Folket kan *icke* fortfarande stå där de stå nu. Av soldaterna har revolutionen ingenting att frukta. Men...

Det tyska *folket* har i den grad varit bundet vid centralisation, auktoritetstro och disciplin att det säkerligen endast med stor svårighet kan göra början till en nydaning på egen hand. Detta *vet* deras socialdemokratiska ledare, dessa som en gång förrådde det internationella proletariatets sak och röstade för krigsbudgeten och de många krigslånen; lika krigsgalna och rovlystna som de värsta kapitalister. Dessa falska *herdar* och ledare som dela ansvaret med de andra härskande klasserna, som har lett Tysklands folk över gränsen, in i andra länder - och för vilket ändamål om ej för att hjälpa de tyska kapitalistintressena i kampen mot fransk-engelskt och amerikanskt kapital. Dessa ledare med Scheideman i spetsen, som nu ha blivit det kapitalistiska samfundets enda bålverk mot den anstormande revolutionen, ha plötsligt blivit »revolutionära». Pocker må tro dem!

Det är dessa socialdemokratiska förare och de tankar de representera och äro talsmän för, som i ögonblicket äro de farligaste för revolutionen, mycket farligare än ententens beväpnade härskaror vid gränsen; de skola säkert komma att göra sitt yttersta för att förfuska revolutionen och göra den till en politisk omvälvning för republikansk styrelse (?) - knappast - men möjligen allmän rösträtt. Det enda hopp man har att klänga sig till, är då bolschevis-

men. Är den tillräckligt förberedd i Tyskland? Man kan säga vad man vill om bolschevismen, men kan det verkligen vara något tvivel om vilket som är att förredra - Scheidemännen eller bolschevikerna! Efter alla kända fakta att döma, ha bolschevikerna kommit vårt framtidsmål närmare än andra rörelser hittills kommit.

I dessa dagar då kronorna falla av de krönta huvudena som vissna löv om hösten, nu när överklassens segerjubel genljuder i Paris och London, just nu förbereder de segrande generalerna ett mäktigt krigståg mot bolschevismen i hela världen. Nu gäller det. Nu eller aldrig.

Revolutionen.

Just nu har detta spörsmål ryckt oss in på livet. Den kapitalistiska utvecklingen, vars högsta apoteos var världskriget, är i färd med att löpa linan ut med en hastighet och en konsekvens som med varje dag för oss närmare *det stora historiska ögonblicket*. Låt generalerna blott planlägga det stora korståget mot den nya tiden, så mycket mera påskyndas utbrottet.

Det gamla kapitalistiska klassväldet har dränkt jorden i en syndaflood av blod. Miljoner och åter miljoner av ruttnande lik betäcka slagfälten. Miljoner och åter miljoner äro för livet förstörda krymplingar. De små barnen i flera av de krigförande länderna äro döda av svält och elände och den spanska febern - *skyttegravspästen* - decimerar dagligen befolkningen. *Gud Mammon* mäktigare än forna tiders Moloch har slukat tillräckligt med människokött. Vi ha matat honom nog! Ingen har varit så grym och omänskligt hämdfull som han. Skulle då den kommande världsrevolutionen - som förr eller senare måste komma - skona Mammonskulten och dess präster? Nej, det skulle vara både dumt och farligt. Inga eftergifter, inga halvheter, ingen privat äganderätt mera.

Den revolutionära resning som man i ett förbillande ögonblick kunde skönja efter novemberdagarna i Tyskland, när bränningarna efter revolutionens början ute i världen nådde Skandinavien, har åter lagt sig, sjunkit ned i det djupa varifrån den var kommen. Här i Sverige visade väckningarna sig omedelbart i det att vänstergrupperna inom arbetarrörelsen upprättade soldat-, bonde- och arbetaråd i likhet med Ryssland och Tyskland. Arbetarnas kontroll över industrien och expropriation av statens, godsägarnas och aktiebolagens jord till fördel för lantarbetarna.

Att detta skulle åstadkomma en allmän förskräckelse bland borgarna och icke minst bland socialdemokraterna, särskilt deras ledare är ju blott helt na-

turligt. Då de kände marken vackla under sina fötter skyndade de sig att sammankalla urtima riksdagen och fick hux flux ihop ett underligt misch masch som man har kallat en rösträttsreform. Man lyfte litet på säkerhetsventilen och så var hela stormen borta.

Detta skall dock ingalunda blända eller desorientera målmedvetna syndikalisterna och revolutionärer, vi bida vår tid och tvivla icke på, utan att den dagen skall komma då det gamla skall utlösa sig i det nya.

I ock för sig är det ju håller icke så märkvärdigt att en socialdemokratisk ledare och bankettsocialist motarbetar en revolutionär resning. Man kan icke begära av en sådan att han skall uppoffra sina personliga fördelar för proletariatet, som icke angår honom. Varför skulle han göra sig allt detta besvär, han har ju det bra - han har tid att vänta på en långsam evolution, ju långsammare dess bättre.

Men om arbetarrörelsen i Skandinavien fortsätter med att framskapa en representant- och funktionärsklass, som har det bättre än det arbetande proletariatet i materiellt hänseende, så kan man i logikens heliga namn icke håller begära, att denna andliga elitkår skall ha något verkligt och tvingande intresse av en plötslig och våldsam omvälvning, en revolution med alla dess tunga offer, kamp och faror.

Till och med innanför den syndikalistiska och ungsocialistiska rörelsen hör man en gång emellanåt de försiktiges röster. Det kan vara gott nog att vara försiktig - men driver man det öfr långt kommer man lätt i samma situation som kirurgen, när han står inför ett fall som kräver snabb handling och ett raskt snitt med operationskniven, för att förhindra ruttenheten att sprida sig och förgifta kroppen; betänker man sig för länge kan det lätt bli försent.

Man säger, att arbetarna icke äro förberedda, icke skolade och att de stå maktlösa. Detta säger samma personer som så ofta förut har framhållit arbetarnas makt just därför att de ovis kuggar på samhällshjulet, därför att de voro producenter! Varför då detta? Är det månne icke farligt att föra ett sådant tal, sett från en verkligt revolutionär synpunkt? Kan det månne icke försvaga det redan förut icke för starka modet?

Det finns i alla fall en möjlighet för, att det kan åstadkomma tvivel och brist på tillit till oss själva och vår egen förmåga, således att vi i djupet av vår själ tänka: Låt blott ögonblicket gå, vi behöva ännu ett eller två decennier eller kanske hundra år innan arbetarna har lärt sig konsten att hålla produktionen i gång - och då har vi ju icke hastverk med något när vi ha så rikligt med tid.

Men släpper arbetarna taget i det rätta ögonblicket och låter det gå sig ur händerna utan att ha utnyttjat det, detta ögonblick som världskriget har skapat